

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ของการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะ คือ

๑. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว

๒. เพื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัวในกลุ่มตัวอย่างที่เพศต่างกัน

๓. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มตัวอย่างที่เพศต่างกัน

๔. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีอาชีพต่างกัน

๕. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีการศึกษาต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนหญิง และนักเรียนชาย โรงเรียนรัฐบาล ซึ่งกำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในเขตนครหลวงกรุงเทพมหานครบุรี ๓ โรงเรียน คือ สตรีศรีสุริโยทัย สตรีวิทยา และสวนกุหลาบวิทยาลัย จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาทั้งหมดมี

๖๗๔ คน เป็นหญิง ๓๖๓ คน และชาย ๓๑๑ คน อายุระหว่าง ๑๓ ถึง ๑๖ ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการรวบรวมข้อมูล

๑. แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนาย อนันต์ จันทร์แก้ว เป็นแบบทดสอบชนิดรูปภาพ เป็นภาพถ่ายเส้นขาวดำ จำนวน ๖ ภาพ
๒. แบบสำรวจบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว ของนายชูศักดิ์ ชัมภลสิทธิ์ เป็นแบบสอบถามจำนวน ๖๐ ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ทั้งหมด มาวิเคราะห์ค่าพหุคูณค่าต่อไปนี้ คือ

๑. ค่าเฉลี่ยของคะแนนบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว กับคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง
๒. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ คะแนนบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว กับคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
๓. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product moment correlation) ระหว่างคะแนนบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง
๔. ค่าสถิติอัตราส่วนวิกฤต (Z) ของคะแนนบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว และแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง
๕. วิเคราะห์ความแปรปรวน (analysis of variance) ระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในกลุ่มตัวอย่างที่มีคามีอาชีพต่างกัน และในกลุ่มตัวอย่างที่มีคามีการศึกษาต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์ กับบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัวที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕

๒. นักเรียนชายมีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวสูงกว่านักเรียนหญิง ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

๓. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง ไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๕

๔. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนที่มีคามีอาชีพต่างกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๕

๕. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนที่มีคามีการศึกษาต่างกัน แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .๐๕

ข้อเสนอแนะ

๑. ควรจะได้มีการศึกษาวิจัย เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัวซ้ำอีก โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะแตกต่างไปจากการวิจัยในครั้งนี้ และควรจะมีการการควบคุมองค์ประกอบทางคานสังคมวิทยา (Sociological factor) ของกลุ่มตัวอย่าง อาทิเช่น สถานะทางเศรษฐกิจ สภาพของครอบครัว และอาชีพของบิดามารดา เป็นต้น เพราะตัวแปรเหล่านี้อาจมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก

๒. ควรจะได้ศึกษา และครอบคลุมตัวแปรอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนให้กว้างขวางขึ้น เช่น อิทธิพลของชบวนการสังคมประภค (Socialization) การปฏิบัติอบรมเลี้ยงดูบุตร การอบรมในโรงเรียน ว่ามีอิทธิพล

ต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หรือไม่

๓. ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกลุ่มตัวอย่างที่มารดาอายุแตกต่างกัน ขนาดของครอบครัวแตกต่างกัน และมีลำดับการเกิดแตกต่างกัน เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๔. กลุ่มตัวอย่างที่น่าสนใจ ควรแก่การศึกษาคนคว่าในโอกาสต่อไป คือ เด็กในเมืองหลวง และเด็กในชนบท เพราะเด็กทั้งสองพวกเป็นตัวแทนของสังคม ไบตรีสัมพันธ์ (affiliative Society) และสังคมสัมฤทธิ์สัมพันธ์

(achieving Society)

๕. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้วยวิธีอื่น ๆ บาง เช่น ทดลองวิธีสอนเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับวิธีสอนแบบอื่น ๆ เพราะจากงานวิจัยของ แม็คเคลลแลน และวินเทอร์^๑ (McClelland & Winter) พบว่า หลังจากการทดลองสอนเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แล้ว กลุ่มที่ได้รับการสอน จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นกว่าเดิม แม้เวลาจะผ่านไปสองหรือสามปี คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะลดลง แต่ก็ยังสูงกว่าก่อนได้รับการสอน ดังนั้น จึงสมควรจะให้มีการค้นคว้าทดลอง และใช้วิธีสอน เพื่อปลูกฝังแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในเด็กนักเรียนต่อไป

๖. ในการศึกษาเรื่องบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว ครั้งต่อไป ควรจะใช้เครื่องมือในการวิจัย ที่แตกต่างไปจากเครื่องมือที่ใช้ในครั้งนี้ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับลักษณะ และระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการวิจัย

^๑ David C. McClelland, David G. Winter, Motivating Economic Achievement, (The Free Press, New York, 1969) p. 324.